

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 78; helemaal het einde

Soms plan je als ouder zijnde een weekendje kindloos. Moet soms even want ook wij hebben wel eens de behoefte aan niets. Ruim van tevoren plan je zoiets, monsters moeten onderdak hebben en bij voorkeur een adres waarvan je weet dat zij het ook overleven. We plannen het omdat de vermoeidheid ons ook wel eens opbreekt, ons lontje opraakt, de alarmbellen al voorzichtig beginnen te rinkelen en de kleine details het al geleidelijk beginnen te verklappen. Enige is dat we het vaak nog ontkennen tot het bijna te laat is. Eenmaal gepland heb je wat om naar uit te kijken. Maar waarom moeten dan de dagen ervoor nog zwaarder worden? Waarom worden de monsters uitgerekend die paar dagen ervoor ziek? Je bent al op zn eind en toch is je hel niet compleet.

Wij mogen eindelijk aanstaand weekend alleen zijn. Eindelijk eten als het nog warm is, wakker worden omdat je slaap op is, een tv programma kijken in één keer en zolang als het programma echt duurt en niet tijd plus 3 uur en 37 minuten. Geen pauze knop, geen suizende oren van het gejengel, geen auto's in je schoenen, geen lust ik niet, ik wil rode ranja. Gewoon eten wat en wanneer je zin hebt. Geen tijd waarop je thuis moet zijn. Geen staat de babyfoon aan en op zn hardst, geen kak de luiers zijn op, geen genee, gewilkniet, gezanik en gezeur. Gewoon pizza als ontbijt, patat in de middag en waar zullen we uit eten gaan zonder een kinderstoel te reserveren. Geen kind om 5:41 naast je bed die komt melden dat het moet plassen terwijl de wc de ruimte naast de slaapkamer is. Het zijn de kleine dingen die je soms gewoon mist. Door dit soort dingen te doen, zo'n weekend kindloos, kun je er daarna weer tegenaan 2,7 dagen lang. Dan ben je weer in oude staat en leg je je sleutels weer in de koelkast, meng je halfvolle melk met water en warm je ranja 40 seconden op in de magnetron. Maar je hebt in ieder geval je weekend gehad, iets om op terug te kijken. Ondanks dat je er naar uitkijkt, komen ze heus wel ter sprake om de zin af te maken met; maar nu niet 🍷!

Iets waar je zo ontzettend naar verlangt, toch moeten die mormels de voorpret nog even vakkundig verknallen. Ziek. Dagen vol gejank, zetpillen, hoestdrink, gejengel, gezeur, gebroken nachten meer dan anders, zorgen ervoor dat je halfdood je weekend ingaat. Slapen met de angst "ik wordt zondag 20:41 uur wakker" en bang om op je telefoon te kijken. Misschien gaat het toch niet goed. Telefoon uit is geen optie want straks gaat het echt niet goed. Nooit kun je

lekker naar je weekend toe gaan, toe leven. Er moet en zal een monster ziek zijn. Alsof ze het ruiken, aanvoelen. Geen idee. Het verlangen wordt alleen maar groter maar nu om de verkeerde reden. Want nu ben je niet alleen moe, je komt dan op het punt dat je je monster gewoon even helemaal spuugzat bent en dat mag. Je mag dat gewoon denken, je mag dat gewoon zeggen. Waarom, omdat papa en mama ook een naam hebben. En de persoon die de naam draagt is gewoon mens, een mens met een wil. Soms wil dat mens gewoon even geen kind. Want zo'n kindloos weekend is op dat moment gewoon even helemaal het einde. Heerlijk!